

19 Δεκεμβρίου 1991

[ΠΙΚΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΝΙΟΒΗ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ (ΑΡ. 2),

Εφεσείοντες,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσβλήτων.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 891).

- 5 Εκπαιδευτικοί Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις του οικείου Τμήματος — Η αξιοποίηση και των προσωπικών γνώσεων του Διευθυντή κατά τη διατύπωση από αυτόν των συστάσεων του Τμήματος είναι επιτρεπτή και δεν μεταβάλλει τη φύση ή την προέλευση των συστάσεων.
- 10 Εκπαιδευτικοί Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις του οικείου Τμήματος — Δεν αποτελούν κάποιας μορφής προκαταρκτική αξιολόγηση αλλά ξεχωριστό στοιχείο κρίσης, αυτοτελές και αυθύπαρκτο, συνεκτιμώμενο κατά ρητή νομοθετική πρόνοια από την Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας.
- 15 Δεν είναι απλή αναπαραγωγή των μετρίσημων ή των απτών στοιχείων του φακέλου — Σε τέτοια περίπτωση οι συστάσεις θα ήσαν πλεονασματικές και η σημασία τους μηδαμινή — Στην πραγματικότητα εκφράζουν τη συλλογική άποψη του τμήματος που από τη φύση της δεν προϋποθέτει την ύπαρξη αιτιολόγησης — Συσχετισμός με την απόφαση Κατερίνα Γεωργιάδου v. Δημοκρατίας όπου πορίσματα αναφορικά με σύσταση Προϊσταμένου Τμήματος.
- 20 Εκπαιδευτικοί Υπάλληλοι — Προαγωγές — Συστάσεις του οικείου Τμήματος — Σύγκρουσή τους με την καθόλου εικόνα από τις υπηρεσιακές εκθέσεις τις αποδυναμώνει αναλόγως της έκτασής της — Για μια τέτοια αντιπαραβολή λαμβάνονται οι ίδιες οι συστάσεις αφενός, με την εμπριεχόμενη σε αυτές κρίση υπεροχής υπέρ κάποιου υποψηφίου, και αφετέρου η συνολική εικόνα που εμφανίζουν οι υπηρεσιακές εκθέσεις — Πάντως, η σύσταση δεν μπορεί να θεωρηθεί ελαττωματική εκτός αν ανατραπεί το τεκμήριο νομιμότητάς της.
- 25

Προσφυγή βάσει του άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Πλάνη περί τα πράγματα — Κατά την εξέτασή της, επί πράξης προαγωγών, δεν είναι δυνατή η συνεκτίμηση του στοιχείου της έκδηλης υπεροχής αφού αυτό προϋποθέτει νόμιμη κατά τα άλλα πράξη — Το ζητούμενο είναι το κατά πόσο το βάθρο της κρίσης του προάγοντος οργάνου, ως προς το ποιός είναι ο καταλληλότερος, αφαιρείται εξαιτίας της πλάνης — Το αποτέλεσμα αυτό επέρχεται μόνον αν η πλάνη ήταν ουσιώδης — Στο έργο της αποτίμησης της σημασίας της πλάνης το ορθό κριτήριο, που δεν θέτει το Δικαστήριο εκτός των αρμοδιοτήτων του και είναι εντελώς σταθερό, θέτει θέμα παρανομίας όταν η πλάνη επηρέασε την απόφαση του οργάνου — Το πότε αυτό συμβαίνει δεν είναι δυνατό να προκαθοριστεί — Εξαρτάται από τα δεδομένα της κάθε περίπτωσης.

Με την έφεση αυτή ζητήθηκε ο παραμερισμός πρωτόδικης απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου με την οποία απορρίφθηκαν οι προσφυγές κατά των προαγωγών 13 Διευθυντών Δημοτικής Εκπαίδευσης στη θέση Διευθυντή Α', τις οποίες διενήργησε η Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας στις 30.11.1984. Έως το στάδιο της εφέσεως το αντικείμενο περιορίστηκε σε τέσσερα ενδιαφερόμενα μέρη και εκ των λόγων ακυρώσεως απέμειναν η προέλευση των συστάσεων από το Διευθυντή αντί από το οικείο τμήμα, η προβολή ως υποχρεωτικής της αιτιολογίας των συστάσεων και η επίρροια του λάθους της βαθμολογίας (37 αντί 38) της πρώτης των εφεσειδίων στην εγκυρότητα των προαγωγών.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, κάνοντας δεκτή την έφεση της πρώτης των εφεσειδίων και απορρίπτοντας τις εφέσεις των εφεσειδίων 2 και 3, αποφάσισε ότι:

1. Η εισήγηση πως οι προαγωγές πρέπει να ακυρωθούν επειδή οι συστάσεις έγιναν από το Διευθυντή Δημοτικής Εκπαίδευσης αντί από το Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, όπως απαιτεί το άρθρο 35(3) του Περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου, το 1969 (Ν.10/69), όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 53/79, δεν έχει πραγματικό έρεισμα. Όπως σημειώνεται στο σχετικό έγγραφο του Διευθυντή εκείνο που παρέθεσε ήταν οι συστάσεις του τμήματος. Είναι καθαρό πως δεν ήταν την προσωπική του άποψη που διαβίβαζε ο Διευθυντής αλλά την τοποθέτηση του τμήματος. Αυτό προκύπτει και από την αναφορά, μεταξύ άλλων και στις συστάσεις και απόψεις των οικείων επιθεωρητών. Η αξιοποίηση και των προσωπικών γνώσεων του Διευθυντή του ίδιου ήταν επιτρεπτή και δεν μεταβάλλει τη φύση ή την προέλευση των συστάσεων. Εντάσσονται και αυτές στο σύνολο των συστατικών που οδήγησαν στη διαμόρφωση της συλλογικής άποψης του τμήματος.

2. Οι συστάσεις του οικείου τμήματος δεν αποτελούν κάποιας μορφής προκαταρκτική αξιολόγηση. Αποτελούν ξεχωριστό στοιχείο κρίσης, αυτοτελές και αυθύπαρκτο. Είναι ένα από τα δεδομένα που οφείλει να συνεξετάσει η Επιτροπή κατά τις ρητές πρό-

5 νοιες του Νόμου. Με αυτή την έννοια δεν είναι απλή αναπαραγωγή των μετρήσιμων ή των απτών στοιχείων του φακέλλου. Όπως εύστοχα παρατηρήθηκε στην υπόθεση *Ioannides v. Republic (1984)* 3 C.L.R. 1283, μια σύσταση που δεν θα πρόσθετε ο,τιδήποτε σε όσα θα μπορούσαν να εντολιστούν στο φάκελλο, θα ήταν πλεονασματική και η σημασία της θα ήταν μηδαμινή.

10 Εκείνο που στην πραγματικότητα προσθέτουν οι συστάσεις είναι η συλλογική άποψη του τμήματος όπως διαμορφώνεται μέσα από την καθημερινή δραστηριότητα των λειτουργών. Αυτή η άποψη δεν είναι το προϊόν κάποιου συλλογισμού που προϋποθέτει την ύπαρξη αιτιολόγησης. Αποτελεί τη συγκεκριμένη τοποθέτηση του απρόσωπου τμήματος και στέκει από μόνη της προκειμένου στο τέλος να εξεταστεί μαζί με τα υπόλοιπα στοιχεία κρίσης. Όσα λέχθηκαν από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Κατερίνα Γεωργιάδου ν. Δημοκρατίας, Α.Ε. 817 - 12.7.90* 15 ισχύουν α fortiori σε περίπτωση όπως η παρούσα. Εκεί η αρμοδιότητα για τη σύσταση ανήκε στον προϊστάμενο του τμήματος. Η σύσταση ήταν δική του προσωπική ευθύνη. Διαμόρφωσε την άποψή του με βάση και τα όσα του ανέφεραν άλλοι λειτουργοί αλλά και πάλι δεν κρίθηκε πως ήταν αναγκαία η παράθεση των 20 απόψεων που άκουσε. Αντίθετα από όσα αποφασίστηκαν πρωτόδικα σε αριθμό υποθέσεων θεωρήθηκε πως ο τρόπος αξιολόγησης από τον προϊστάμενο των απόψεων λειτουργών που συμβουλευεται αναφορικά με τη κρίση τους για συναδέλφους τους δεν είναι δυνατό να ελέγχεται δικαστικά. Επαναλήφθηκε στην πιο πάνω 25 υπόθεση πως τίθεται ζήτημα τέτοιου δικαστικού ελέγχου μόνο στην περίπτωση που ο προϊστάμενος επιλέγει να παραθέσει τους λόγους των εισηγήσεών του. Αν φανεί η αιτιολογία που δόθηκε πάσχει, η απόφαση μπορεί να ανατραπεί. (Βλ. επίσης την απόφαση της Ολομέλειας *Republic v. Haris (1985)* 3 C.L.R. 106). Στην παρούσα υπόθεση, η αναφορά του Διευθυντή στις συστάσεις και στις απόψεις των επιθεωρητών, δεν αποβλέπει στην αιτιολόγηση 30 της σύστασης αλλά αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της συλλογικής άποψης του τμήματος.

35 3. Η άποψη πως χρειαζόταν η αιτιολόγηση των συστάσεων με την καταγραφή των επί μέρους απόψεων των επιθεωρητών για να είναι έτσι δυνατό να λεχθεί αν συγκρούονται ή όχι με τις υπηρεσιακές εκθέσεις και τα υπόλοιπα στοιχεία του φακέλου, δεν είναι αποδεκτή. Είναι βέβαια θεμελιωμένο πως όταν οι συστάσεις συγκρούονται με την καθόλου εικόνα που εμφανίζουν οι υπηρεσιακές εκθέσεις θα πρέπει να παραγνωρίζονται ή να τους δίνεται περιορισμένη σημασία ανάλογα με την έκταση της σύγκρουσης. Όμως 40 αντικείμενο της σύγκρισης δεν είναι τα επί μέρους. Είναι από τη μια η ίδια η σύσταση που εμπεριέχει την άποψη πως ο ένας από τους υποψηφίους είναι καλύτερος από τον άλλο και από την άλλη η συνολική εικόνα που εμφανίζουν οι υπηρεσιακές εκθέσεις.

Για τους πιο πάνω λόγους, η εισήγηση ως προς την αναγκαιότητα αιτιολόγησης της σύστασης δεν ευσταθεί. Η σύσταση δεν

μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι ελαττωματική εκτός αν ανατραπεί το τεκμήριο της νομιμότητας με βάση το οποίο θεωρείται πως διαμορφώθηκε καλόπιστα μετά από δέουσα έρευνα. Δεν υπάρχει ει- 5
σήγηση ή οποιοδήποτε στοιχείο προς αυτήν την κατεύθυνση και γε-
νικότερα που να οδηγεί στην παραγνώριση των συστάσεων στην
παρούσα υπόθεση.

4. Στην υπόθεση *Papaioannou v. Republic*, όπου εξετάστηκε 10
ακριβώς όμοιο θέμα εσφαλμένης βαθμολογίας, και με την εφε-
σεύουσα να είναι η αιτήτρια στην υπόθεση εκείνη, αποφασίστηκε
πως και αν λαμβανόταν υπόψη η βαθμολογία της όπως διορθώθη-
κε, θα ήταν μόνο ελάχιστα καλύτερη σε σύγκριση με δύο από τα εν-
διαφερόμενα μέρη πράγμα που δεν θα ήταν αρκετό από μόνο του
για να την καταστήσει έκδηλα ανώτερη και να οδηγήσει σε ακύρω-
ση των προαγωγών. Πάνω σ' αυτή την γραμμή κινήθηκε και η επι- 15
χειρηματολογία του δικηγόρου των εφεσιβλήτων.

Με όλο το σεβασμό δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με αυτή 20
την προσέγγιση. Το ερώτημα δεν είναι αν η εφεσεύουσα, έχοντας
υπόψη το σύνολο των στοιχείων όπως αποκρυσταλλώθηκαν, είναι
ή όχι έκδηλα ανώτερη. Αυτού του είδους η σύγκριση προϋποθέτει
πράξη κατά τα άλλα νόμιμη. Το ζητούμενο, επομένως, δεν είναι 25
το κατά πόσο βλέποντας τα πράγματα εκ των υστέρων, δικαιολο-
γούμαστε να σχηματίσουμε τη μια ή την άλλη γνώμη ως προς την
αξία των υποψηφίων. Είναι το κατά πόσο το βάρος της κρίσης
του προάγοντος οργάνου ως προς το ποιός είναι ο καταλληλότε-
ρος, αφαιρείται εξαιτίας της πλάνης. Επέρχεται όμως αυτό το 30
αποτέλεσμα μόνο αν η πλάνη ήταν ουσιώδης. Στο έργο της αποτί-
μησης της σημασίας της πλάνης το κριτήριο δεν είναι το κατά
πόσο, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, το διοικητικό όργανο θα
αποφάσιζε έτσι ή διαφορετικά αν είχε ενώπιόν του την πραγματι-
κή και όχι τη λανθασμένη εικόνα των πραγμάτων. Ένα τέτοιο εγ- 35
χείρημα, πέρα από το ότι θα ήταν εντελώς υποθετικό, θα σήμαινε
και σχηματισμό πρωτογενούς κρίσης από το δικαστήριο ως προς
το ποιός μεταξύ των υποψηφίων ήταν ή θα έπρεπε να θεωρηθεί ως
ο καταλληλότερος για προαγωγή, που δεν είναι έργο δικό του.

Το ορθό κριτήριο είναι άλλο και είναι εντελώς σταθερό. Τίθε- 35
ται θέμα τέτοιας παρανομίας όταν η πλάνη επηρέασε την απόφαση
του οργάνου. Το τότε ορισμένη πλάνη θεωρείται ότι επηρέασε την
απόφαση δεν είναι δυνατό, βέβαια, να προκαθοριστεί. Εξαρτάται
από τα δεδομένα της κάθε περίπτωσης. Στην παρούσα υπόθεση η 40
ίδια η Επιτροπή δήλωσε απεριφράστα στην απόφασή της και μάλι-
στα με δυνατή διατύπωση, ότι επηρεάστηκε από τη βαθμολογία
των υποψηφίων. Η βαθμολογία εμφανίζεται εδώ ως το δεσπόζον
κριτήριο. Η απόφαση της Επιτροπής επηρεάστηκε από πλάνη περι-
τά πράγματα.

Δύο μέλη του Δικαστηρίου διαμόρφωσαν διάφορο κρίση ως 45
προς την τελική ύπαρξη πλάνης περί τα πράγματα όσον αφορά το
λάθος στη βαθμολογία της πρώτης των εφεσιώντων και σε χωρι-

3 Α.Α.Δ. Παπαϊωάννου & άλλοι (Αρ.2) ν. Δημοκρατίας

στη απόφασή τους έκριναν απορριπτικά την έφεση και αυτής όπως και των άλλων δύο εφεσειόντων.

Έφεση Ν. Παπαϊωάννου επιτυγχάνει κατά πλειοψηφία με έξοδα υπέρ αυτής.

5

Έφεση Ε. Γιουτανή και Χ. Ζωγράφου απορρίπτεται ομόφωνα με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

G.A.P. Estates Ltd. ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 449·

Ioannides ν. Republic (1984) 3 C.L.R. 1283·

Γεωργιάδου ν. Δημοκρατίας (Α.Ε. 817 της 12.7.90)·

10

Themistokleous and Another ν. Republic (1985) 3 C.L.R. 1070·

Yenakritou ν. Republic (1985) 3 C.L.R. 2731·

Χασάπης ν. Δημοκρατίας (Υποθ. Αρ. 692/87 της 9.2.90)·

Φιλίππου ν. Δημοκρατίας (Υποθ. Αρ. 491/89 της 25.4.90)·

15

Republic ν. Haris (1985) 3 C.L.R. 106·

Partelides ν. Republic (1969) 3 C.L.R. 480·

Christodoulides ν. Republic (1986) 3 C.L.R. 1637·

Republic ν. Koufettas (1985) 3 C.L.R. 1950·

20

Papaioannou ν. Republic (1987) 3 C.L.R. 474·

Republic ν. Argyrides (1987) 3 C.L.R. 1092·

Sekkides ν. Republic (1988) 3 C.L.R. 2136.

Έφεση.

25

Έφεση εναντίον της απόφασης του Δικαστή του Ανώτατου Δικαστηρίου Κύπρου (Στυλιανίδη, Δ.) που δόθηκε στις 13 Ιανουαρίου, 1989 (Αριθμοί Προσφυγών 678/84, 688/84, 19/85) με την οποία οι προσφυγές των εφεσειόντων εναντίον της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών

30

στη θέση Διευθυντή Α στην Δημοτική Εκπαίδευση απορρίφθηκαν.

Η εφεσείουσα 1 παρουσιάστηκε προσωπικά.

Α.Σ. Αγγελίδης, για τους εφεσεϊόντες 2 και 3.

Μ. Φλωρέντζος, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους εφεσίβλητους. 5

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ Δ.: Την πρώτη απόφαση του Δικαστηρίου που είναι και η απόφαση της πλειοψηφίας, θα δώσει ο Δικαστής Κωνσταντινίδης. Με την απόφαση αυτή συμφωνεί ο Δικαστής Χρυσοστομής και εγώ. 10

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Δ.: Με απόφασή της, ημερομηνίας 30 Νοεμβρίου 1984, η Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας προήγαγε 13 Διευθυντές Δημοτικής Εκπαίδευσης στη θέση του Διευθυντή Α'. Η αρχική αμφισβήτηση της εγκυρότητας όλων των προαγωγών περιορίστηκε σταδιακά έτσι που τώρα αντικείμενο αναθεώρησης να είναι μόνο η προαγωγή των Σπύρου Χ"Ζαχαρίου, Σπυρίδωνα Π. Μίλλα, Στέλιου Παπαέτη και Χρυσούλλας Συμεού. 15

Οι λόγοι για τους οποίους, σύμφωνα με τους εφεσεϊόντες, θα πρέπει να παραμεριστεί η απόφαση του αδελφού Δικαστή που απέρριψε τις προσφυγές κατά την πρωτόδικη διαδικασία περιορίζονται ανάλογα. Ο τρίτος από αυτούς αφορά προαχθέντα σε σχέση με τον οποίο η προσφυγή έχει αποσυρθεί. Ο δεύτερος από τους λόγους έφεσης εγκαταλείφθηκε κατά την ακρόαση της έφεσης και δε θα μας απασχολήσει. Στην πορεία της επιχειρηματολογίας του ο δικηγόρος των εφεσεϊόντων, που τότε εκπροσωπούσε και την πρώτη εφεσείουσα, επικαλέστηκε λόγο ακύρωσης που είναι καθαρό πως βρίσκεται έξω από το πλαίσιο της έφεσης αυτής όπως το προσδιορίζουν οι λόγοι της έφεσης και επομένως δεν μπορεί να εξεταστεί. (Βλέπε *G.A.P. Estates Ltd v. Κυπριακή Δημοκρατία (1991) 3 A.A.Δ. 449*). 20
25
30

Προκύπτουν για εξέταση τα ακόλουθα: 35

1. Κατά πόσο οι συστάσεις προέρχονταν από το Διευθυντή αντί από το οικείο τμήμα όπως απαιτεί το άρθρο 35(3) του περι Δημόσιας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969 (Ν. 10/69), όπως τροποποιήθηκε από το Νόμο 53/79.

2. Κατά πόσο ήταν υποχρεωτικό να αιτιολογηθούν οι συστάσεις.

3. Κατα πόσο το γεγονός ότι λανθασμένα αναφέρθηκε πως η εφεσείουσα Νιόβη Παπαϊωάννου βαθμολογήθηκε τον τελευταίο χρόνο πριν τις προαγωγές με 37 ενώ στην πραγματικότητα η βαθμολογία της ήταν 38 επιδρά στην εγκυρότητα των προαγωγών.

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ

Η εισήγηση πως οι προαγωγές πρέπει να ακυρωθούν επειδή οι συστάσεις έγιναν από το Διευθυντή Δημοτικής Εκπαίδευσης αντί από το Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, όπως απαιτεί ο Νόμος, δεν έχει πραγματικό έρεισμα. Όπως σημειώνεται στο σχετικό έγγραφο του Διευθυντή εκείνο που παρέθεσε ήταν οι συστάσεις του τμήματος. Είναι καθαρό πως δεν ήταν την προσωπική του άποψη που διαβίβαζε ο Διευθυντής αλλά την τοποθέτηση του τμήματος. Αυτό προκύπτει και από την αναφορά, μεταξύ άλλων και στις συστάσεις και απόψεις των οικείων επιθεωρητών. Η αξιοποίηση και των προσωπικών γνώσεων του Διευθυντή του ίδιου ήταν επιτρεπτή και δεν μεταβάλλει τη φύση ή την προέλευση των συστάσεων. Εντάσσονται και αυτές στο σύνολο των συστατικών που οδήγησαν στη διαμόρφωση της συλλογικής άποψης του τμήματος.

Η ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΣΥΣΤΑΣΕΩΝ

Η αναφορά στις συστάσεις και τις απόψεις των οικείων επιθεωρητών έδωσε την αφορμή για το δεύτερο από τα επιχειρήματα του δικηγόρου των εφεσείοντων. Θα έπρεπε, εισηγήθηκε, να είχε αιτιολογηθεί η αναφορά με την έννοια πως θα έπρεπε να είχαν καταγραφεί αυτές οι συ-

στάσεις και απόψεις. Έτσι, θα ήταν δυνατός ο δικαστικός έλεγχος ιδιαίτερα ως προς το κατα πόσο οι απόψεις και οι συστάσεις συγκρούονταν ή όχι με τις υπηρεσιακές εκθέσεις και τα υπόλοιπα στοιχεία του φακέλλου.

Οι συστάσεις του οικείου τμήματος δεν αποτελούν κά- 5
ποιας μορφής προκαταρκτική αξιολόγηση. Αποτελούν ξε-
χωριστό στοιχείο κρίσης, αυτοτελές και αυθύπαρκτο.
Είναι ένα από τα δεδομένα που οφείλει να συνεξετάσει η
Επιτροπή κατά τις ρητές πρόνοιες του Νόμου. Με αυτή
την έννοια δεν είναι απλή αναπαραγωγή των μετρήσιμων 10
ή των απτών στοιχείων του φακέλλου. Όπως εύστοχα πα-
ρατηρήθηκε στην υπόθεση *Ioannides v. Republic (1984) 3*
C.L.R. 1283, μια σύσταση που δεν θα πρόσθετε ο,τιδήποτε
σε όσα θα μπορούσαν να εντοπιστούν στο φάκελλο, θα
ήταν πλεονασματική και η σημασία της θα ήταν μηδαμινή. 15

Εκείνο που στην πραγματικότητα προσθέτουν οι συ-
στάσεις είναι η συλλογική άποψη του τμήματος όπως δια-
μορφώνεται μέσα από την καθημερινή δραστηριότητα των
λειτουργών. Αυτή η άποψη δεν είναι το προϊόν κάποιου 20
συλλογισμού που προϋποθέτει την ύπαρξη αιτιολόγησης.
Αποτελεί τη συγκεκριμένη τοποθέτηση του απρόσωπου
τμήματος και στέκει από μόνη της προκειμένου στο τέλος
να εξεταστεί μαζί με τα υπόλοιπα στοιχεία κρίσης.

Όσα λέχθηκαν από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικα- 25
στηριού στην υπόθεση *Κατερίνα Γεωργιάδου ν. Δημοκρα-
τίας Α.Ε.817 - 12.7.90* ισχύουν α fortiori σε περίπτωση
όπως η παρούσα. Εκεί η αρμοδιότητα για τη σύσταση
ανήκε στον προϊστάμενο του τμήματος. Η σύσταση ήταν
δική του προσωπική ευθύνη. Διαμόρφωσε την άποψή του 30
με βάση και τα όσα του ανέφεραν άλλοι λειτουργοί αλλά
και πάλιν δεν κρίθηκε πως ήταν αναγκαία η παράθεση
των απόψεων που άκουσε. Αντίθετα από όσα αποφασί-
στηκαν πρωτόδικα σε αριθμό υποθέσεων (βλ. *Themis-
stokleous and another v. Republic (1985) 3 C.L.R. 1070*,
Yenakritou v. Republic (1985) 3 C.L.R. 2731, *Χασάπης ν.* 35
Δημοκρατίας 692/87 - 9.2.90, *Φιλίππου ν. Δημοκρατίας*
492/89 - 25.4.90), θεωρήθηκε πως ο τρόπος αξιολόγησης

από τον προϊστάμενο των απόψεων λειτουργιών που συμβουλεύεται αναφορικά με τη κρίση τους για συναδέλφους τους δεν είναι δυνατό να ελέγχεται δικαστικά. Επαναλήφθηκε στην πιο πάνω υπόθεση πως τίθεται ζήτημα τέτοιου
5 δικαστικού ελέγχου μόνο στην περίπτωση που ο προϊστάμενος επιλέγει να παραθέσει τους λόγους των εισηγήσεών του. Αν φανεί ότι η αιτιολογία που δόθηκε πάσχει, η απόφαση μπορεί να ανατραπεί. (Βλ. επίσης την απόφαση της Ολομέλειας *Republic v. Haris (1985) 3 C.L.R. 106*). Στην
10 παρούσα υπόθεση, η αναφορά του Διευθυντή στις συστάσεις και στις απόψεις των επιθεωρητών, δεν αποβλέπει στην αιτιολόγηση της σύστασης αλλά αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της συλλογικής άποψης του τμήματος.

15 Η επίκληση της απόφασης της Ολομέλειας στην υπόθεση *Partellides v. Republic (1969) 3 C.L.R. 480*, δεν βοηθά τους εφεσείοντες. Στην υπόθεση εκείνη η Επιτροπή σημείωσε πως έλαβε υπόψη τις προφορικές συστάσεις του
20 προϊσταμένου του τμήματος τις οποίες όμως παρέλειψε να καταγράψει. Θεωρήθηκε πως παραβιάστηκαν βασικοί κανόνες της χρηστής διοίκησης και πως δεν αποκαλυπτόταν ουσιώδες μέρος της αιτιολογίας της απόφασης της Επιτροπής, με αποτέλεσμα να καθίσταται αδύνατος ο δικαστικός έλεγχος. (Βλ. επίσης την απόφαση της Ολομέλειας στην υπόθεση *Christodoulides v. Republic (1986) 3 C.L.R. 1637*).

Η άποψη πως χρειαζόταν η αιτιολόγηση των συστάσεων με την καταγραφή των επί μέρους απόψεων των επιθεωρητών για να είναι έτσι δυνατό να λεχθεί αν συγκρούονται ή όχι με τις υπηρεσιακές εκθέσεις και τα υπόλοιπα
30 στοιχεία του φακέλλου, δε μας βρίσκει σύμφωνους. Είναι βέβαια θεμελιωμένο πως όταν οι συστάσεις συγκρούονται με την καθόλου εικόνα που εμφανίζουν οι υπηρεσιακές εκθέσεις θα πρέπει να παραγνωρίζονται ή να τους δίνεται
35 περιορισμένη σημασία ανάλογα με την έκταση της σύγκρουσης. (Βλ. *Republic v. Koufettas (1985) 3 C.L.R. 1950*). Όμως, αντικείμενο της σύγκρισης δεν είναι τα επι μέρους.
40 Είναι από τη μια η ίδια η σύσταση που εμπεριέχει την

άποψη πως ο ένας από τους υποψήφιους είναι καλύτερος από τον άλλο και από την άλλη η συνολική εικόνα που εμφανίζουν οι υπηρεσιακές εκθέσεις.

Για τους πιο πάνω λόγους, η εισήγηση ως προς την αναγκαιότητα αιτιολόγησης της σύστασης δεν ευσταθεί. Θα προσθέταμε ότι, όπως ορθά σημειώθηκε στην υπόθεση *Ιωαννίδης* (ανωτέρω), η σύσταση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι ελαττωματική εκτός αν ανατραπεί το τεκμήριο της νομιμότητας με βάση το οποίο θεωρείται πως διαμορφώθηκε καλόπιστα μετά από δέουσα έρευνα. 5 10

Δεν υπάρχει εισήγηση ή οποιοδήποτε στοιχείο προς αυτή την κατεύθυνση ούτε και συζητήθηκε θέμα ύπαρξης άλλων λόγων για τους οποίους θα έπρεπε οι συστάσεις να παραγνωριστούν. Η στήριξη της Επιτροπής, μεταξύ των άλλων, και στις συστάσεις του Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης ήταν ορθή και ο λόγος της έφεσης που αναφέρεται σ' αυτές δεν θεμελιώθηκε. Αυτός ήταν ο μόνος λόγος της έφεσης των Ευτύχιου Γιουτανή (Προσφυγή 688/84) και Χρύσανθου Ζωγράφου (Προσφυγή 19/85) και η έφεσή τους θ' απορριφθεί. 15 20

Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Η εφεσείουσα Νιόβη Παπαϊωάννου συγκρίθηκε με τους συνυποψήφιους της ως εάν η βαθμολογία της κατά τον τελευταίο χρόνο πριν την επίδικη απόφαση να ήταν 37. Όπως διαπιστώθηκε μετά τη λήψη της επίδικης απόφασης όταν εξετάστηκε η σχετική ένσταση της εφεσείουσας, στην πραγματικότητα ήταν 38. Η αναγραφή του αριθμού 37 οφειλόταν σε λάθος. Τα δεδομένα που τέθηκαν ενώπιον της Επιτροπής δεν ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα. Η Επιτροπή ενήργησε κάτω από πλάνη περί τα πράγματα. Το ζήτημα είναι ποιά επίδραση μπορεί να έχει αυτή η πλάνη πάνω στο κύρος της απόφασης. 25 30

Το θέμα είχε εγερθεί και πρωτόδικα αλλά αποφασίστηκε μόνο σε σχέση με τον αιτητή Χρ. Ζωγράφου. Στην περίπτωση του συνυπολογίστηκε το γεγονός ότι δεν είχε συ- 35

- στηθεί από το τμήμα και θεωρήθηκε ότι η μικρή, όπως χαρακτηρίστηκε, διαφοροποίηση της βαθμολογίας του, δεν θα επηρέαζε την Επιτροπή. Ο Χρ. Ζωγράφου δεν εφείσβαλε την απόφαση γι' αυτό το λόγο και θα περιοριστούμε σε όσα σχετίζονται με τη Νιόβη Παπαϊωάννου.

- 5
- Στην υπόθεση *Paraioannou v. Republic (1987) 3 C.L.R. 474*, εξετάστηκε ακριβώς όμοιο θέμα. Μπορούμε με ασφάλεια να υποθέσουμε ότι στην πραγματικότητα η αιτήτρια στην υπόθεση εκείνη ήταν η εφεσείουσα στην παρούσα υπόθεση. Είχε προσβληθεί τότε η εγκυρότητα επτά προαγωγών και πάλιν στη θέση Διευθυντή Α που έγινε με απόφαση της Επιτροπής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας την 2 Ιανουαρίου 1985, λίγο περισσότερο δηλαδή από ένα μήνα μετά τη λήψη της επίδικης απόφασης στην παρούσα υπόθεση. Και σε εκείνη την περίπτωση αναφέρθηκε πως η τελευταία βαθμολογία της Παπαϊωάννου ήταν 37 ενώ όπως διαπιστώθηκε μετά και συγκεκριμένα την 26 Ιανουαρίου 1985, ήταν 38.

- 20
- Ο αδελφός δικαστής που εκδίκασε την υπόθεση εκείνη έκρινε πως και αν λαμβανόταν υπόψη η βαθμολογία της όπως διορθώθηκε, η Παπαϊωάννου θα ήταν μόνο ελάχιστα καλύτερη σε σύγκριση με δύο από τα ενδιαφερόμενα μέρη πράγμα που δεν θα ήταν αρκετό από μόνο του για να την καταστήσει έκδηλα ανώτερη και να οδηγήσει σε ακύρωση των προαγωγών. Πάνω σ' αυτή την γραμμή κινήθηκε και η επιχειρηματολογία του δικηγόρου των εφεσιβλήτων.

- 30
- Με όλο το σεβασμό δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με αυτή την προσέγγιση. Το ερώτημα δεν είναι αν η εφεσείουσα, έχοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων όπως αποκρυσταλλώθηκαν, είναι ή όχι έκδηλα ανώτερη. Αυτού του είδους η σύγκριση προϋποθέτει πράξη κατά τα άλλα νόμιμη. Το ζητούμενο, επομένως, δεν είναι το κατά πόσο βλέποντας τα πράγματα εκ των υστέρων, δικαιολογούμεστε να σχηματίσουμε τη μια ή την άλλη γνώμη ως προς την αξία των υποψηφίων. Είναι το κατά πόσο το βάθος της κρίσης του προάγοντος οργάνου ως προς το ποιός είναι ο καταλληλότερος, αφαιρείται εξαιτίας της πλάνης.

Όπως σημειώνεται από τον Γ. Παπαχατζή- Σύστημα του Ισχύοντος στην Ελλάδα Διοικητικού Δικαίου, 6η έκδοση, σελ. 650, η πλάνη περί τα πράγματα αποτελεί παρανομία που εμφιλοχωρεί στη σειρά των συλλογισμών ή στον "ειρμό των σκέψεων" της διοικητικής αρχής την ώρα που έκανε την επιλογή. Επίσης, σύμφωνα με τον Μιχ. Δ. Στασινόπουλο στο Δίκαιον Διοικητικών Πράξεων Ανατ. 1982 σελ. 298, αυτή η πλάνη "έχει ως αποτέλεσμα ότι αποσύρει την νόμιμη βάση της πράξεως και καταλείπει ταύτην άνευ ερείσματος, ήτοι παράνομον". Βλ. επίσης Ε. Σπηλιωτόπουλος - Εγχειρίδιον Διοικητικού Δικαίου, 4η έκδοση, σελ. 476 - 477.

Επέρχεται όμως αυτό το αποτέλεσμα μόνο αν η πλάνη ήταν ουσιώδης. Στο έργο της αποτίμησης της σημασίας της πλάνης το κριτήριο δεν είναι το κατά πόσο, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, το διοικητικό όργανο θα αποφάσιζε έτσι ή διαφορετικά αν είχε ενώπιον του την πραγματική και όχι τη λανθασμένη εικόνα των πραγμάτων. Ένα τέτοιο εγχείρημα, πέρα από το ότι θα ήταν εντελώς υποθετικό, θα σήμαινε και σχηματισμό πρωτογενούς κρίσης από το Δικαστήριο ως προς το ποιός μεταξύ των υποψηφίων ήταν ή θα έπρεπε να θεωρηθεί ως ο καταλληλότερος για προαγωγή, που δεν είναι έργο δικό του.

Το ορθό κριτήριο είναι άλλο και είναι εντελώς σταθερό. Τίθεται θέμα τέτοιας παρανομίας όταν η πλάνη επηρέασε την απόφαση του οργάνου. (Βλ. Στασινόπουλος (ανωτέρω) σελ. 300 και *Republic v. Argyrides* (1987) 3 C.L.R. 1092, *Sekkides v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 2136, αναφορικά με το ανάλογο θέμα του πότε η διαπίστωση παρατυπίας οδηγεί σε ακύρωση της απόφασης).

Το πότε ορισμένη πλάνη θεωρείται ότι επηρέασε την απόφαση δεν είναι δυνατό, βέβαια, να προκαθοριστεί. Εξαρτάται από τα δεδομένα της κάθε περίπτωσης. Στην παρούσα υπόθεση η ίδια η Επιτροπή δήλωσε απερίφραστα στην απόφασή της και μάλιστα με δυνατή διατύπωση, ότι επηρεάστηκε από τη βαθμολογία των υποψηφίων. Το σχετικό απόσπασμα από το πρακτικό της απόφασής της είναι

το ακόλουθο:

"Σημειώνεται ότι:

(α) Όλοι οι επιλεγόμενοι χαρακτηρίζονται στις υπηρεσιακές τους εκθέσεις 'Εξαιρητοι'.

5 (β) Όλοι οι επιλεγόμενοι έχουν συστηθεί από το οικείο τμήμα.

10 (γ) Ο κ. Χρήστος Θεοφιλίδης έχει στην τελευταία υπηρεσιακή έκθεση την ψηλότερη βαθμολογία (39) από όλους τους υποψήφιους και έχει μεταπτυχιακούς τίτλους (M.A., Ph.D.).

15 (δ) Η κα Πετρίδου Ανδριανή και ο κ. Χασάπης Παντελής περιλαμβάνονται ανάμεσα στους πολύ λίγους υποψήφιους που έχουν βαθμολογία 38 (η κα Πετρίδου στις τέσσερις τελευταίες υπηρεσιακές εκθέσεις και ο κ. Χασάπης στις τρεις τελευταίες) και έχουν μετεκπαίδευση.

20 (ε) Η κα Συμεού Χρυσούλα έχει στην τελευταία υπηρεσιακή έκθεση βαθμολογηθεί με 38, έχει πολύ μακρά υπηρεσία και έχει πολύπλευρη προσφορά σε ειδικό τομέα της Δημοτικής Εκπαίδευσης.

25 (στ) Οι κ.κ. Χατζηζαχαρίου Σπύρος, Χριστοφή Νίκος, Πρωτοπαπά Αναστασία, Χατζηαντώνη Ιωάννα, Κέζος Παναγιώτης, Οικονομίδης Κωνσταντίνος, είναι από τους αρχαιότερους συστηθέντες υποψήφιους (έχουν προαχθεί στη θέση Διευθυντή μεταξύ των ετών 1962 και 1972) χωρίς να υστερούν σε αξία από τους άλλους υποψήφιους (στις τελευταίες τους υπηρεσιακές εκθέσεις έχουν βαθμολογηθεί με 37 ή 38).

30 Με βάση τα πιο πάνω η Επιτροπή αποφασίζει ομόφωνα να προσφέρει προαγωγή στη θέση Διευθυντή Α Σχολείων Δημοτικής Εκπαίδευσης από 1.12.1984 στους ακόλουθους Διευθυντές:"

Η βαθμολογία εμφανίζεται ως δεσπόζον κριτήριο. Η Επιτροπή παραπέμπει σ' αυτή σε σχέση με τον καθένα από τους επιλεγέντες και στο τέλος τη συμπεριλαμβάνει στα όσα οδήγησαν στη λήψη της απόφασής της. Στην περίπτωση της Α. Πετρίδου και του Π. Χασάπη σημειώνεται πως περιλαμβάνονταν μεταξύ των πολύ λίγων που είχαν βαθμολογία 38. Η προαγωγή των πιο πάνω δεν προσβάλλεται πια αλλά αναφερόμαστε στο σημείο αυτό γιατί αν η Επιτροπή δεν ενεργούσε κάτω από την πλανημένη αντίληψη που αναφέραμε θα περιλάμβανε και την εφεσείουσα που και αυτή είχε συστηθεί από το Τμήμα, στους λίγους που είχαν βαθμολογία 38, έστω κατά τον τελευταίο χρόνο. Είναι ορθό να σημειωθεί εδώ πως η εφεσείουσα ήταν αρχαιότερη από τον Π. Χασάπη. Τα ενδιαφερόμενα μέρη Σπύρος Χ" Ζαχαρίου, Σπυρίδων Μίλλας και Στέλιος Παπαέτης χαρακτηρίζονται από την Επιτροπή ως μή υστερούντες σε αξία από τους άλλους υποψηφίους ακριβώς με βάση τη βαθμολογία τους. Όμως, κατά τα τελευταία δυο χρόνια είχαν και οι τρεις βαθμολογία 36 και 37 αντίστοιχα και επομένως το ακριβές ήταν ότι στην πραγματικότητα, με αυτή την έννοια υστερούσαν σε σύγκριση με την εφεσείουσα.

Καταλήγουμε πως η απόφαση της Επιτροπής για την προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών επηρεάστηκε από πλάνη περί τα πράγματα και πως για το λόγο αυτό πρέπει να ακυρωθεί.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση των Ευτύχιου Γιωτανή και Χρυσάνθου Ζωγράφου απορρίπτεται με έξοδα.

Η έφεση της Νιόβης Παπαϊωάννου πετυχαίνει με έξοδα υπέρ της και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή μέσα σε 15 μέρες και να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Με την απόφαση αυτή συμφωνεί και ο Δικαστής Γ. Παπαδόπουλος:

Με την κρινόμενη έφεση επιδιώκεται η ακύρωση της απόφασης αδελφού δικαστή που στην άσκηση της πρώτο-

δικης αναθεωρητικής δικαιοδοσίας του απέρριψε τις προσφυγές των εφεσειόντων. Με αυτές προσβάλλονταν οι διορισμοί των ενδιαφερομένων προσώπων στη θέση διευθυντή Α, δημοτική εκπαίδευση, που έγιναν από την Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας στις 30.11.84.

5 Τρία είναι τα βασικά νομικά ζητήματα που ήγειρε ο δικηγόρος των εφεσειόντων για να υποστηρίξει τη συζητούμενη έφεση. Το πρώτο αφορά στο γεγονός πως στα πρακτικά της διαδικασίας που οδήγησε στη λήψη της επίδικης απόφασης, δεν εμφανίζεται κατάλογος όλων των υποψηφίων για τις διεκδικούμενες θέσεις. Αντί αυτού γίνεται μόνο αναφορά σ' αυτούς που συστήθηκαν από το Οικείο Τμήμα και στους επιλεγέντες για διορισμό. Για το λόγο 10 αυτό, εισηγείται ο δικηγόρος των εφεσειόντων, το Αναθεωρητικό Δικαστήριο δεν μπορεί να ελέγξει τη νομιμότητα της απόφασης, εφόσο δεν είναι δυνατό να γνωρίζει τη διαδικασία σύγκρισης, και ποίοι θεωρήθηκαν ως προσοντούχοι υποψήφιοι για τις θέσεις.

20 Η εισήγηση αυτή δεν καλύπτεται από τους λόγους έφεσης και επομένως δεν μπορεί να εξεταστεί. Μολονότι αντικείμενο αναθεώρησης από το Ανώτατο Δικαστήριο είναι πάντοτε η προσβαλλόμενη επίδικη απόφαση, διαδικαστικά η ακρόαση της έφεσης περιορίζεται στους λόγους 25 ακύρωσης της πρωτόδικης απόφασης που αναφέρονται στο εφετήριο. Διαφορετικά δεν θα χρειαζόταν να αναγράφονται στην προσφυγή και στο εφετήριο οι λόγοι στους οποίους βασίζονται και θα ήταν αρκετό να αναφέρεται απλώς η διοικητική απόφαση που προσβάλλεται. (Δες την 30 πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση (*G.A.P. Estates Limited v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 449).

Το δεύτερο νομικό ζήτημα, για το οποίο ανάπτυξε την επιχειρηματολογία του ο συνήγορος των εφεσειόντων, είναι πως οι συστάσεις του Οικείου Τμήματος δεν είναι 35 αιτιολογημένες, και ότι εν πάση περιπτώσει έγιναν προσωπικά από τον προϊστάμενο του Τμήματος, διευθυντή δημοτικής εκπαίδευσης, κατά παράβαση των προνοιών

του άρθρου 35(3) του περί Δημοτικής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου του 1969 (10/69), όπως έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 5(γ) του περί Δημοτικής Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (Τροποποιητικού) Νόμου του 1979 (53/79), που προβλέπουν πως οι συστάσεις γίνονται από το Οικείο Τμήμα. 5

Διαφωνούμε με τις εισηγήσεις του δικηγόρου των εφεσειόντων για τους εξής λόγους. Στην κρίση μας η αρχή της αναγκαιότητας της αιτιολόγησης των αποφάσεων της διοίκησης αφορά στην ίδια την επίδικη απόφαση και όχι σε όλες τις ενδιάμεσες αποφάσεις, στάδια ή διαδικασία που οδηγούν στη λήψη της, εκτός βέβαια από τις περιπτώσεις όπου προβλέπεται ειδικά στο νόμο. Τέτοια πρόνοια δεν γίνεται για τις συστάσεις του Οικείου Τμήματος. Εξάλλου η ενέργεια της σύστασης εμπεριέχει απ' εαυτής την έννοια επιλογής και εισήγησης για διορισμό από τους καλύτερους των υποψηφίων. Ο διευθυντής δε δημοτικής εκπαίδευσης, που υπογράφει το σχετικό σημείωμα των συστάσεων προς την Ε.Ε.Υ., ενήργησε ως ο Προϊστάμενος του Οικείου Τμήματος. Είναι γεγονός πως στο έγγραφο αυτό δεν περιορίζεται στην απλή παράθεση σε κατάλογο των συστηθέντων, αλλά αναφέρει πως για τις συστάσεις λήφθηκαν υπόψη οι προσωπικές του γνώσεις, οι συστάσεις και απόψεις των οικείων επιθεωρητών, οι υπηρεσιακές εκθέσεις και όλα τα στοιχεία των σχετικών φακέλων. 10
15
20
25

Έχουμε επομένως τη γνώμη πως, όπου ο νόμος προνοεί για εισηγήσεις από όργανο της διοίκησης προς την Αρχή που είναι επιφορτισμένη με τη λήψη της σχετικής εκτελεστής απόφασης, χωρίς να προβλέπεται σε αυτόν πως οι τέτοιες εισηγήσεις πρέπει να είναι αιτιολογημένες, τότε δεν χρειάζεται αιτιολογία. Όταν όμως το ίδιο το όργανο επιλέγει να παραθέσει τους λόγους των εισηγήσεων του, τότε το αναθεωρητικό ελέγχει την αιτιολογία αυτή και σε περίπτωση που πάσχει ανατρέπει την απόφαση. Ο δικηγόρος των εφεσειόντων εισηγείται επί του προκειμένου πως η αιτιολογία είναι ελλιπής γιατί δεν αναγράφονται οι απόψεις των οικείων επιθεωρητών έτσι που να υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου. 30
35

Διαφωνούμε με τη πιο πάνω θέση. Το θέμα καλύπτεται

πλήρως από πρόσφατη νομολογία του Ανώτατου Δικαστηρίου. Στην Α.Ε.817 Κατερίνα Γεωργιάδου ν. Δημοκρατίας, που εκδόθηκε στις 12.7.90, λέχθηκαν τα εξής:

5 "Προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι στα πρακτικά της Ε.Δ.Υ. δεν καταγράφηκαν οι απόψεις που εξέφρασαν διάφοροι λειτουργοί προς τον προϊστάμενο του τμήματος, ο οποίος έκαμε τις δικές του συστάσεις αναφορικά με τις υποψηφίες. Η νομολογία μας όμως απαιτεί μεν να καταχωρούνται οι συστάσεις του προϊσταμένου του τμήματος, που αποτελούν σοβαρό στοιχείο κρίσεως για 10 το διορίζον όργανο και επομένως πρέπει να είναι και ενώπιον του Δικαστηρίου για έλεγχο, αλλά όχι και οι απόψεις που άκουσε από άλλους λειτουργούς για να καταλήξει στη δική του κρίση. Ο τρόπος που ο προϊστάμενος τμήματος αξιολογεί τις απόψεις λειτουργών που συμβουλευεται, αναφορικά με την κρίση τους για 15 συναδέλφους τους, δεν είναι δυνατό να ελέγχεται δικαστικά."

20 Πρόσθετα, αναφέρουμε πως το Οικείο Τμήμα παραθέτει εκ του περισσού τις πηγές από τις οποίες λήφθηκαν τα συγκεκριμένα στοιχεία που αφορούν στην αξιολόγηση των υποψηφίων.

25 Ο τρίτος και τελευταίος λόγος έφεσης είναι οι μονάδες βαθμολογίας της εφεσείουσας Νιόβης Παπαϊωάννου. Όταν ελαμβάνετο η επίδικη απόφαση, η καταχωρημένη στους καταλόγους βαθμολογία της εφεσείουσας για το 1983-84 ήταν 37. Η εφεσείουσα είχε υποβάλει ένσταση για τη βαθμολογία αυτή και ισχυριζόταν πως από λάθος αναγραφόταν ως 37, ενώ έπρεπε να ήταν 38. Η ένσταση της 30 εφεσείουσας έγινε αποδεκτή και η βαθμολογία της τροποποιήθηκε σε 38. Αυτό όμως έγινε μετά που λήφθηκε η επίδικη απόφαση. Υποβάλλει λοιπόν ο συνήγορος της πως η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί γιατί η Ε.Ε.Υ. ενεργούσε κάτω από πλάνη περί τα πράγματα, εφόσο θεωρούσε πως η βαθμολογία της εφεσείουσας ήταν 37 αντί 38. 35

Η εφεσείουσα ήταν στον κατάλογο των συστηθέντων από το Οικείο Τμήμα και ομολογουμένως η βαθμολογία της ήταν από τις πιο ψηλές. Και οι διορισθέντες όμως είχαν ψηλή βαθμολογία, όλοι 37-38, χαρακτηρίζονται δε

ως εξαιρετοι στις υπηρεσιακές τους εκθέσεις. Μολονότι η Ε.Ε.Υ. έλαβε σοβαρά υπόψη τη βαθμολογία των υποψηφίων, μέτρησαν όμως, όπως σαφώς αναφέρεται στο σχετικό πρακτικό, στην κρίση της και άλλα στοιχεία, όπως π.χ. η αρχαιότητα, που είχαν οι διορισθέντες έναντι της εφεσείουσας. 5

Έχουμε την άποψη πως δεν υπήρξε καμιά πλάνη περί τα πράγματα. Στην ένσταση της εφεσείουσας για τη βαθμολογία της προβαλλόταν ο απλός ισχυρισμός πως από λάθος δεν αναγράφονταν στους καταλόγους οι σωστές μονάδες, που ήταν 38 αντί 37. Η Ε.Ε.Υ. επομένως γνώριζε πως αν η ένστασή της γινόταν αποδεκτή, το αποτέλεσμα θα ήταν να τροποποιηθεί η βαθμολογία κατά ένα βαθμό, από το 37 σε 38. Έκρινε όμως, και αυτό έγινε μέσα στα πλαίσια της διακριτικής της ευχέρειας, πως οι καταλληλότεροι για διορισμό ήσαν τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. 10 15

Η προσπάθεια, και εκεί απέβλεπαν ουσιαστικά οι εισηγήσεις της αιτήτριας, πως είχε έκδηλη υπεροχή έναντι των διορισθέντων, απέτυχε.

Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση κρίνεται ως αβάσιμη και απορρίπτεται με έξοδα. 20

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η έφεση των εφεσείόντων Ευτύχιου Γιουτανή και Χρύσανθου Ζωγράφου απορρίπτεται ομόφωνα με έξοδα.

Η έφεση της εφεσείουσας Ν. Παπαϊωάννου πετυχαίνει κατά πλειοψηφία με έξοδα υπέρ της και η επίδικη απόφαση ακυρώνεται. 25

Έφεση της Ν. Παπαϊωάννου επιτυγχάνει κατά πλειοψηφία με έξοδα υπέρ της.

Έφεση Ε. Γιουτανή και Χρ. Ζωγράφου απορρίπτεται με έξοδα εναντίον τους.